

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέα βιβλία

X. Contiades (Ed.), «Constitutions in the Global Financial Crisis. A Comparative Analysis», Ashgate 2013, 316 σελ.

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία», Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης», Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης – Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνώντων», Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Εκδηλώσεις

- «Η διάσωση του ευρώ και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης», Αίθουσα διαλέξεων του Μουσείου Κυκλαδικής Τέχνης, 19 Απριλίου 2013, ώρα 17:00
- «Νέος Σωφρονιστικός Κώδικας και η Εφαρμογή του», κεντρική αίθουσα του Δήμου Ηρακλείου Κρήτης, 31 Μαΐου, ώρες 15:00-21:00

Προγράμματα

- «Κατάχρηση του Δικαιώματος για Οικογενειακή Επανάσταση: Γάμοι συμφέροντος και ψευδείς δηλώσεις πατρότητας»

Constitutions in the Global Financial Crisis

A Comparative Analysis

Edited by **Xenophon Contiades**,
Centre for European Constitutional Law, Greece

This timely book is indispensable reading for anyone concerned with the dramatic challenges the democracies and systems of government around the world are facing as a result of the global financial crisis and politics of austerity.

– Robert Blackburn, King's College London, UK

'Few see any substantial connection between the global financial crisis and national constitutions. But, in this impressive and timely book, a strong collection of talented constitutional experts from Europe and North America reveal the essential dynamics of this connection and scrutinize the varying responses to the crisis under different constitutional regimes. It offers a provocative and penetrating comparative analysis that should be read by financial scholars and constitutional jurists alike.'

– Allan C. Hutchinson, York University, Canada

The book includes contributions from prominent experts on Greece, Hungary, Iceland, Ireland, Italy, Latvia, Portugal, Spain, the UK, and the USA providing a critical analysis of the effects of the financial crisis on the constitution. The volume's extensive comparative chapter pins down distinct constitutional reactions towards the financial crisis, building an explanatory theory that accounts for the different ways constitutions responded to the crisis. How and why constitutions formed their reactions in the face of the financial crisis unravels throughout the book.

Contents: Introduction: the global financial crisis and the constitution, *Xenophon Contiades*; Part I Constitutional Reactions in Comparative Perspective: How constitutions react to the financial crisis, *Xenophon Contiades and Alkmene Fotiadou*. Part II First Path: Adjustment: The constitution and the financial crisis in Ireland, *David Gwynn Morgan*; The constitutional consequences of the financial crisis in Italy, *Tania Groppi, Irene Spigno and Nicola Vizioli*; Financial crisis and the constitution in Latvia, *Ringolds Balodis and Janis Pleps*; The Spanish constitution in the turmoil of the global financial crisis, *Agustvn Ruiz Robledo*; The

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέα βιβλία

X. Contiades (Ed.), «Constitutions in the Global Financial Crisis. A Comparative Analysis», Ashgate 2013, 316 σελ.

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία», Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης», Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης – Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνώντων», Χαράλαμπος Ανθόπουλος

constitution and the financial crisis in the UK: historical and contemporary lessons, *John F. McEldowney*. Part III Second Path: Submission: The impact of the financial crisis on the Greek constitution, *Xenophon Contiades and Ioannis A. Tassopoulos*; The sovereign debt crisis and the constitution's negative outlook: a Portuguese preliminary assessment, *Jonatas E.M. Machado*. Part IV Third Path: Breakdown: Breaking and making constitutional rules: the constitutional effects of the financial crisis in Hungary, *Zoltan Szente*; The impact of the financial crisis on Icelandic constitutional law: legislative reforms, judicial review and revision of the constitution, *Björg Thorarensen*. Part V Fourth Path: Stamina: The United States constitution and the great recession, *Mark Tushnet*; Index.

To order, please visit:

www.ashgate.com

All online orders receive a discount

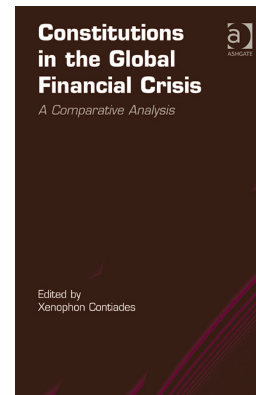
Alternatively, contact our distributor:

Bookpoint Ltd, Ashgate Publishing
Direct Sales,
130 Milton Park, Abingdon, Oxon,
OX14 4SB, UK

Tel: +44 (0)1235 827730

Fax: +44 (0)1235 400454

Email: ashgate@bookpoint.co.uk

May 2013

316 pages

Hardback

978-1-4094-6631-4

£70.00

Άρθρα

Σύνταγμα και ευημερία

Γιώργος Τσεμπελής, Καθηγητής Πολιτικής Επιστήμης, κάτοχος της έδρας Anatol Rapoport στο Πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν (ΗΠΑ)

Καθώς σε λίγες εβδομάδες λήγει η υποχρεωτική πενταετής αδράνεια από προηγούμενη συνταγματική αναθεώρηση, η συζήτηση για το Σύνταγμα αναμένεται να φουντώσει. Μερικά κρίσιμα συγκριτικά στοιχεία μπορεί να βοηθήσουν την ανταλλαγή επιχειρημάτων. Και να επιβεβαιωθεί ότι, και σε αυτό το πεδίο, η λαϊκή σοφία «τα πολλά λόγια είναι φτώχεια» είναι στην κυριολεξία της ορθή.

Για το πόσο κατά μέσον όρο πρέπει να διαρκεί η ζωή των Συνταγμάτων, υποστηρίζονται δύο απόψεις. Σύμφωνα με την πρώτη, τα μακρόβια Συντάγματα είναι καλύτερα, γιατί αυτό που προέχει είναι η συνταγματική σταθερότητα. Κατ' εξοχήν παράδειγμα εν προκειμένω είναι το αμερικανικό Σύνταγμα. Σύμφωνα με τη δεύτερη, οι σημερινοί άνθρωποι δεν πρέπει να ζουν με Συντάγματα που συνέταξαν πεθαμένοι. Το παράδειγμα αυτής της άποψης είναι η Γαλλία, που έχει αλλάξει 13

www.cecl.gr

Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία»,
Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης»,
Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης –
Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνώντων»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Συντάγματα από το 1789. Το σχετικό ανέκδοτο αναφέρει ότι είναι δύσκολο να βρεις το γαλλικό Σύνταγμα εκεί όπου δεν έχουν περιοδικά! Ανάμεσα στα δύο αυτά άκρα, το μέσο Σύνταγμα (σε όλες τις χώρες του κόσμου) έχει διάρκεια ζωής περίπου 19 χρόνια. Αυτό σημαίνει ότι, στατιστικά τουλάχιστον, ήρθε η ώρα να αλλάξει το ισχύον Σύνταγμα της Ελλάδας.

Ιδιαιτέρως μακροσκελές

Η παράμετρος στην οποία υστερούμε διεθνώς είναι το μέγεθος του Συντάγματος. Λίγα συγκριτικά στοιχεία αρκούν για να διαφωτισθεί ο αναγνώστης: Ας αρχίσουμε από τα άκρα: το αμερικανικό Σύνταγμα έχει 4.500 λέξεις και το ινδικό 78.000. Το πρώτο έχει εξαιρετική μακροζωία, ενώ το δεύτερο αλλάζει πάρα πολύ συχνά. Αλλά αυτές είναι ακραίες περιπτώσεις.

Ιδού μερικά συμπεράσματα που προκύπτουν από τη συγκριτική ανάλυση του μήκους των Συνταγμάτων. Τα Συντάγματα δημοκρατικών χωρών είναι μακρύτερα από τα Συντάγματα δικτατοριών. Οι προεδρικές δημοκρατίες και τα ομοσπονδιακά κράτη έχουν μεγαλύτερα Συντάγματα, προφανώς διότι ρυθμίζουν πιο λεπτομερειακά τις σχέσεις των εξουσιών. Ας περάσουμε τώρα στα καθ' ημάς:

Το δημοσιευόμενο γράφημα απεικονίζει τη σχέση ανάμεσα στο μέγεθος του Συντάγματος και το κατά κεφαλήν εθνικό προϊόν των κρατών-μελών της Ε.Ε. πριν από τη διεύρυνση του 2003, πλην του Λουξεμβούργου που έχει εξαιρετικά υψηλό κατά κεφαλήν εισόδημα και της Μεγάλης Βρετανίας, που δεν έχει τυπικό Σύνταγμα. Οι δύο αυτές χώρες, σημειωτέον, αν συνυπολογίζονταν, θα καθιστούσαν ακόμη ισχυρότερους τους συσχετισμούς που θα δείξουμε.

Το Σύνταγμά μας είναι ιδιαίτερα μακροσκελές σε σύγκριση με τα ευρωπαϊκά. Είναι πολύ κοντά στα Συντάγματα της Πορτογαλίας και της Αυστρίας και απέχει πολύ από το γαλλικό, το ιταλικό, το φινλανδικό, το σουηδικό, το δανικό και άλλα. Ακόμη και η Ομοσπονδιακή Γερμανία, η Ισπανία και η Ελβετία έχουν σημαντικά μικρότερα Συντάγματα από το δικό μας.

Πιο ενδιαφέρον όμως είναι ότι το μήκος του Συντάγματος στις ευρωπαϊκές χώρες είναι αντιστρόφως ανάλογο του κατά κεφαλήν εισοδήματος. Η ίδια αντιστροφή προκύπτει αν λάβουμε υπ' όψιν και όλες τις χώρες του ΟΟΣΑ.

Μπορεί όμως η σύνδεση Συντάγματος και εθνικού εισοδήματος να είναι σχέση αιτίου και αιτιατού; Αν πιστέψουμε τους αυτοαναγγελλόμενους ως υποψήφιους συντάκτες του (νέου;) Συντάγματος από τη συμπολίτευση και την αντιπολίτευση, αυτό που προέχει είναι το τι λέει το Σύνταγμα (ασχέτως του γεγονότος ότι δεν συμφωνούν στο τι πρέπει να λέει) και όχι το πόσο μεγάλο είναι. Κανένας τους, εξ όσων γνωρίζω, δεν έχει μιλήσει για τον ελέφαντα που έχουμε μέσα στο σπίτι μας (εξαίρεση, ο Πάσχος

www.cecl.gr

Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία», Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης», Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης – Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνώντων», Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Μανδραβέλης στην «Καθημερινή» 6/3/11). Και επειδή αυτή η άποψη φαίνεται λογική, μπορεί να μας οδηγήσει σε ατέρμονες συζητήσεις όχι μόνο περί του ιδανικού εκλογικού νόμου, περί δεύτερης Βουλής, περί άμεσης εκλογής του Προέδρου της Δημοκρατίας, αλλά και περί δημόσιας ή ιδιωτικής εκπαίδευσης, περί δασών, περί μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων και ποιος ξέρει πόσα θέματα ακόμη, μιας και κανείς δεν νοιάζεται για το πόσο μελάνι θα χυθεί και για ποιον λόγο.

Δημόσια πανεπιστήμια

Ας το σκεφτούμε όμως λίγο περισσότερο. Το άρθρο 16 του ορίζει ότι τα πανεπιστήμια είναι μόνο δημόσια. Μπορεί να εξηγείται γενετικά γιατί μια τέτοια διάταξη περιλήφθηκε στο Σύνταγμα, ύστερα από μια δικτατορία, πολύ λίγοι ωστόσο σήμερα αμφισβητούν ότι πρόκειται για αναχρονισμό, ο οποίος εμποδίζει τις αναγκαίες εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις. Πρέπει αυτές οι μεταρρυθμίσεις να συζητηθούν; Ναι, αλλά να μην προκαταλάβουμε το αποτέλεσμά τους με το Σύνταγμα.

Άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το άρθρο 18. Είναι ατέλειωτη η σειρά των θεμάτων που αναφέρει, παραπέμποντας στον νόμο. Είναι άραγε εξίσου απαραίτητο για όλα;

Κατά παγκόσμια πρωτοτυπία, το άρθρο 24 περιέχει τον ορισμό του δάσους. Είναι αυτό αναγκαίο; Όχι.

Το άρθρο 25 παρ. 1 κατοχυρώνει την αρχή της αναλογικότητας, χωρίς βέβαια να την προσδιορίζει ειδικότερα. Απ' ό,τι πληροφορήθηκα, τα δικαστήρια την εφάρμοζαν και πριν από την πανηγυρική κατοχύρωσή της, που έγινε το 2001. Ανεξάρτητα με το πιστεύει επί της ουσίας ο καθένας μας, φρονώ ότι δεν ανήκει στο Σύνταγμα να κατοχυρώνει νεφελώματα.

Το άρθρο 103, εξάλλου, καθιερώνει τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων, την οποία η Ελλάδα σήμερα δεν μπορεί να χρηματοδοτήσει. Οι πάντες αναγνωρίζουν ότι τα πράγματα θα ήταν καλύτερα χωρίς αυτήν. Στη θέση της, θα ήταν ορθότερο το Σύνταγμα να αναφερόταν στην αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων (όπως ο νόμος ορίζει).

Δεν ζητώ να κοπούν από το Σύνταγμα πάνω από τις μισές λέξεις του. Πιστεύω απλώς ότι είναι χρήσιμο, σε μια συζήτηση για το Σύνταγμα, να αρχίσει κανείς από την επισήμανση διατάξεων, όπως οι ανωτέρω, που θα ήταν καλύτερο να λείπουν.

Αυτό πρώτ' απ' όλα θα μας απήλλασσε από δεσμά που δεν ανταποκρίνονται στη σημερινή (ούτε ακόμη λιγότερο στην αυριανή) πραγματικότητα (ώστε να χρειαζόμαστε κάθε τόσο νέες αναθεωρήσεις). Και δεύτερον, θα εξοικονομούσε χρόνο για τη σχετική συζήτηση, που διαφορετικά θα ήταν πιθανότατα ατέλειωτη.

Όμως, το σημαντικότερο είναι ότι μια συζήτηση για το Σύνταγμα χωρίς τέλος θα μας αποπροσανατόλιζε από το καίριο: ότι η

www.cecl.gr

Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία»,
Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης»,
Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης –
Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνώντων»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

τήρηση του Συντάγματος και των νόμων και όχι η συζήτηση γι' αυτά είναι το πρώτο πρόβλημα της σημερινής Ελλάδας.

πηγή: Εφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ», 21/04/2013

Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης

Αλέκος Παπαδόπουλος, πρώην Υπουργός
Γιώργος Σωτηρέλης, Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών
Χριστόφορος Σαρδέλης, Οικονομολόγος

Όσο βαθιάει η κρίση που ταλανίζει τη χώρα μας τόσο πολλαπλασιάζονται οι προβληματισμοί για τις αιτίες που μας οδήγησαν σε μια τόσο οδυνηρή πραγματικότητα. Γιατί δεν βρήκαν ευήκοον ους οι φωνές που έκρουαν τον κώδωνα του κινδύνου για την επικείμενη δημοσιονομική κατάρρευση; Γιατί δεν υιοθετήθηκαν οι προτάσεις Γιαννίτση για το Ασφαλιστικό, προκειμένου να αποφευχθεί η συνολική αποδιάρθρωσή του; Γιατί δεν εισακούσθηκαν όσοι επί χρόνια προειδοποιούσαν για τις δημοσιονομικές ανισορροπίες και τη μη βιωσιμότητα του χρέους;

Είναι προφανές ότι οι ευθύνες για όλα αυτά - και για πολλά άλλα, ειδικότερα, που οδήγησαν στην κρίση -είναι προεχόντως πολιτικές και ως τέτοιες ασφαλώς και πρέπει να καταλογισθούν (με τη μέγιστη δυνατή νηφαλιότητα, πάντως, αλλά και αυτοκριτική διάθεση, που δυστυχώς μόνο κατ' εξαίρεσιν απαντούν...). Ωστόσο, η σημερινή μας παρέμβαση δεν αποβλέπει στο να καταλογίσει αυτές τις ευθύνες. Επιχειρεί, αντίθετα, να προχωρήσει πέρα από αυτές, σε ένα δεύτερο επίπεδο, προκειμένου να αναδείξει μια επιπλέον σημαντική παράμετρο της κρίσης: τις κραυγαλέες θεσμικές ανεπάρκειες του ελληνικού πολιτικού και οικονομικού συστήματος ως προς το να διασφαλίσει μια έγκαιρη και έγκυρη προειδοποίηση για τη χάραξη των αναγκαίων πολιτικών που αφορούν τόσο την πρόληψη των οικονομικών κινδύνων όσο και την αποτελεσματική και μετά λόγου γνώσεως αντιμετώπιση των συνεπειών τους.

Πράγματι, δεν χρειάζεται καμία ιδιαίτερη εμβάθυνση για να συνειδητοποιήσει κανείς ότι η χώρα μας βρέθηκε όχι μόνο πολιτικά αλλά και θεσμικά απροετοίμαστη να αντιμετωπίσει μια τέτοια κρίση, καθώς ούτε η κυβέρνηση, συνολικά, αλλά ούτε και τα επί μέρους υπουργεία, ιδίως δε τα κρισιμότερα, διέθεταν τον παραμικρό θεσμικό μηχανισμό ανάλυσης και επεξεργασίας των ενδεχόμενων συνεπειών της εθνικής και διεθνούς οικονομικής πραγματικότητας, όπως είχε διαμορφωθεί στις αρχές του νέου αιώνα. Δεν είναι δε διόλου απίθανο το αρχικό πρόβλημα να διογκώθηκε στις σημερινές του διαστάσεις λόγω σπασμωδικών κινήσεων πανικού, που προκλήθηκαν ακριβώς από την έλλειψη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία»,
Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης»,
Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης –
Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνώντων»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

προετοιμασίας. Από πουθενά δεν αρθρώθηκε ένας υπεύθυνος θεσμικός λόγος προειδοποίησης για το πού θα οδηγούμασταν χωρίς εξορθολογισμό των δαπανών, συμμάζεμα του δημόσιου τομέα και περιορισμούς στη διακριτική ευχέρεια του κάθε αιρετού να προσθέτει μελλοντικά δημοσιονομικά βάρη χωρίς έλεγχο. Από πουθενά δεν υπήρξε θεσμικός αντίλογος για το ότι το φιλολαϊκό είχε καταντήσει περίπου συνώνυμο του σπάταλου. Όλοι σχεδόν οι προϋπολογισμοί, όσα ελλείμματα και αν παρήγαγαν, μονίμως χαρακτηρίζονταν, χωρίς σοβαρή θεσμική τεκμηρίωση, προϋπολογισμοί λιτότητας, για να αποδειχθεί εκ των υστέρων ότι το μέτρο είχε χαθεί και ότι το κύριο χαρακτηριστικό τους ήταν η ανευθυνότητα, που οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή. Αν λοιπόν κάτι οφείλουμε να διδαχθούμε από τη σημερινή περιπέτεια αυτό είναι ότι πρέπει να καθιερωθεί συνταγματικά, στην επικείμενη αναθεώρηση, ένας κεντρικός θεσμικός μηχανισμός που θα αποβλέπει, μέσω τεκμηριωμένων και υψηλού κύρους επιστημονικών αναλύσεων, στην ανάπτυξη ενός ευρέος και εποικοδομητικού διαλόγου για την έγκαιρη συνειδητοποίηση των κινδύνων που εγκυμονεί μια συγκεκριμένη οικονομική πραγματικότητα. Μόνο έτσι είναι δυνατόν να σταθμίζονται όλα τα δεδομένα, πριν εκπονηθούν οι εκάστοτε πολιτικές, αλλά και να συνδέονται με αυτές οι όποιες μελλοντικές ανισορροπίες και παρεκτροπές, προκειμένου να αποκτήσει συγκεκριμένο νόημα και περιεχόμενο ο καταλογισμός των πολιτικών ευθυνών ως προς τη γενεσιουργό αιτία τους.

Ένας τέτοιος μηχανισμός είναι ακόμη πιο απαραίτητος στις μέρες μας, καθώς με το διαρκές κυνηγητό των δόσεων και τις περιπετειώδεις τριμηνιαίες μνημονιακές εξετάσεις φαίνεται να διέλαθαν της προσοχής των περισσοτέρων οι βαθιές μεταρρυθμίσεις που έλαβαν χώρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ακριβώς σε αυτόν τον τομέα. Από τον Νοέμβριο του 2011, παράλληλα με τη γνωστή διαδικασία για τα υπερβολικά δημοσιονομικά ελλείμματα - η οποία, σημειωτέον, κατέστη αυστηρότερη τόσο στο προληπτικό όσο και στο κυρωτικό επίπεδο -, προβλέπεται πλέον και η Διαδικασία Μακροοικονομικών Ανισορροπιών (Macroeconomic Imbalance Procedure), επίσης με ένα προληπτικό σκέλος έγκαιρης προειδοποίησης (Alert Mechanism), καθώς και ένα κυρωτικό, το οποίο, όχι από σύμπτωση, ονομάζεται Διαδικασία Υπερβολικών Ανισορροπιών (Excessive Imbalance Procedure). Όπως δε συμβαίνει με τη διαδικασία υπερβολικών δημοσιονομικών ελλειμμάτων, κάθε χώρα για την οποία επισημαίνονται κίνδυνοι μελλοντικής κρίσης (π.χ. στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, στο εξωτερικό χρέος ή σε περίπτωση φούσκας τροφοδοτούμενης από τον χρηματοπιστωτικό τομέα), οφείλει να παρουσιάζει σαφές και δεσμευτικό σχέδιο ενεργειών για την εξάλειψη του κινδύνου. Σε περίπτωση δε μη συμμόρφωσης, προβλέπονται

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία»,
Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης»,
Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης –
Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνώντων»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

κλιμακούμενες ποινές, όπως συμβαίνει και με τη διαδικασία δημοσιονομικών ανισορροπιών.

Πριν από λίγες μάλιστα ημέρες η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ανακοίνωσε ότι στην τακτική διαδικασία του νέου αυτού μηχανισμού βρέθηκαν 13 χώρες με μακροοικονομικές ανισορροπίες, οι οποίες καλούνται να παρουσιάσουν δεσμευτικά σχέδια με πειστικά μέτρα. Μεταξύ αυτών βρίσκονται και πολλές «ενάρετες» χώρες του Βορρά, όπως η Φινλανδία και η Ολλανδία, για υψηλό ιδιωτικό χρέος, η Γαλλία για απώλειες ανταγωνιστικότητας, όπως βέβαια και η Ισπανία, όχι μόνο για λόγους ανταγωνιστικότητας αλλά και για ευάλωτο τραπεζικό σύστημα, το οποίο καλείται να συρρικνώσει. Το γεγονός ότι στην Ελλάδα αυτά περνούν κάπως απαρατήρητα οφείλεται προφανώς στο ότι χώρες που ήδη είναι σε προγράμματα προσαρμογής, υπό την εποπτεία της τρόικας, εξαιρούνται προς το παρόν από τη διαδικασία. Εκτός επομένως από το ζήτημα χρηστής διακυβέρνησης, που τέθηκε προηγουμένως, υπάρχει και το νέο ευρωπαϊκό πλαίσιο που δεσμεύει τη χώρα για τον έγκαιρο εντοπισμό κινδύνων και τη συνακόλουθη παρέμβαση στα αίτια που τους προκαλούν. Η Κύπρος είχε προειδοποιηθεί, χωρίς βέβαια αποτέλεσμα, σε αντίθεση με το Λουξεμβούργο και άλλες χώρες που σπεύδουν να μειώσουν την έκθεσή τους σε υπερδιογκωμένο τραπεζικό τομέα. Αν επομένως το εννοούμε ότι η θέση της χώρας είναι στην ευρωζώνη και με δεδομένο ότι έχουμε απολέσει πλέον σειρά εργαλείων διόρθωσης λανθασμένων επιλογών - όπως η νομισματική και συναλλαγματική πολιτική - οι κίνδυνοι νέων αδιεξόδων διευρύνονται σημαντικά από τις νέες διαδικασίες και τους νέους κανόνες, γεγονός που συνεπάγεται ακόμη μεγαλύτερη ανάγκη ενός μηχανισμού έγκαιρης προειδοποίησης.

Σε όλα τα ανωτέρω πρέπει να προστεθεί και η σημασία της αντιμετώπισης των επιπρόσθετων κινδύνων που ανακύπτουν στο πλαίσιο του παγκοσμιοποιημένου οικονομικού περιβάλλοντος και επιβάλλουν επίκαιρες και πρόσφορες γεωοικονομικές προσεγγίσεις ως προς τις αρνητικές επιπτώσεις των πολύμορφων οικονομικών διαταραχών, οι οποίες μεταδίδονται πλέον ταχύτερα και με μεγαλύτερη ένταση.

Στο πλαίσιο λοιπόν της συνταγματικής αναθεώρησης, δίνεται μια μοναδική ευκαιρία δημιουργίας ενός τέτοιου μηχανισμού, που προϋποθέτει τη λειτουργία ενός σχετικού, υψηλότατου κύρους, θεσμού, παρά τω Πρόεδρω της Δημοκρατίας. Επικεφαλής θα είναι ένα Συμβούλιο που θα αποτελείται από τρία-πέντε μέλη, θα ορίζεται από τον Πρόεδρο για πενταετή θητεία, με δυνατότητα ανανέωσης, και θα έχει την ευθύνη της στελέχωσης, με αυστηρά επιστημονικά κριτήρια, τριών επί μέρους τομέων: μιας αρχής για την ποιοτική και ποσοτική αξιολόγηση χρηματοοικονομικών κινδύνων, η οποία θα είναι ανεξάρτητη από το εποπτικό επιτελείο της Τράπεζας της Ελλάδος, μιας αρχής

www.cecl.gr

Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία»,
Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης»,
Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης –
Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνώντων»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

για την αξιολόγηση δημοσιονομικών και μακροοικονομικών κινδύνων, καθώς και μιας αναλογιστικής αρχής για το Ασφαλιστικό.

Είναι βέβαιο ότι ένας τέτοιος συνταγματικός θεσμός, εξοπλισμένος με εγγυήσεις προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας αλλά και απαλλαγμένος από υπόνοιες πολιτικής ή ιδεολογικής μεροληψίας, μπορεί να συμβάλει τα μέγιστα τόσο για την πρόληψη των κινδύνων - χωρίς να αφήνει περιθώρια για εύκολα άλλοθι και προσχηματικές υπεκφυγές - όσο και για την υποβοήθηση της πολιτικής διαχείρισής τους, εφόσον εν τέλει ανακύψουν. Πέρα από αυτό, δε, οι ετήσιες εκθέσεις ενός τέτοιου, υψηλών προδιαγραφών, θεσμικού μηχανισμού είναι ευνόητο ότι θα συνέβαλλαν τα μέγιστα και στη διαμόρφωση ενός κυλιόμενου στρατηγικού σχεδίου υγιούς και βιώσιμης ανάπτυξης, το οποίο, δυστυχώς, συνεχίζει να αποτελεί το σημαντικότερο πολιτικό ζητούμενο.

πηγή: Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ», 21/04/2013

Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα

Ξενοφών Κοντιάδης, Καθηγητής Δημοσίου Δικαίου, Κοσμήτορας Σχολής Κοινωνικών Επιστημών Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, Πρόεδρος Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου

Ο διάλογος που διεξάγεται τους τελευταίους μήνες για τη μείωση και την αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού στο Δημόσιο παραμένει αποσπασματικός και χωρίς στέρεες αναφορές στις αρχές της αξιοκρατίας και της αποτελεσματικότητας, που διέπουν σύμφωνα με το Σύνταγμα τη λειτουργία της δημόσιας διοίκησης.

Η έννοια της αξιοκρατίας είναι κατ' αρχάς συναρτημένη με τη δημοκρατική αρχή, την αρχή του κράτους δικαίου και την αρχή της ισότητας.

Στο δημοσιοϋπαλληλικό δίκαιο η αρχή της αξιοκρατίας συνεπάγεται ότι η πρόσληψη, οι υπηρεσιακές μεταβολές και η λύση της υπαλληλικής σχέσης πρέπει να διενεργούνται με γνώμονα αποκλειστικά την προσωπική ικανότητα και αξία κάθε προσώπου. Εξάλλου, μετά τη συνταγματική αναθεώρηση του 2001, στο άρθρο 103 παρ. 7 Συντ. γίνεται πλέον σαφής μνεία στην αρχή της αξιοκρατίας κατά την πρόσληψη των δημοσίων υπαλλήλων.

Τη δεύτερη αρχή συνταγματικής περιωπής αποτελεί η αρχή της αποτελεσματικότητας της διοίκησης, ως έκφανση μιας ευρύτερης αρχής που άπτεται της αποτελεσματικότητας όλων των κρατικών οργάνων. Η συνταγματική αρχή της

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία»,
Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης»,
Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης –
Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνώντων»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

αποτελεσματικότητας της δημόσιας διοίκησης συναρτάται κατ' αρχάς με την ουσιαστική δημοκρατική νομιμοποίηση των κρατικών οργάνων.

Η δημοκρατική νομιμοποίηση των κρατικών οργάνων δεν πηγάζει αποκλειστικά από τη διαδικαστική διάσταση, αλλά εξαρτάται άμεσα από την επίτευξη συγκεκριμένων στόχων. Εκτός από τον πυρήνα της έννοιας της αποτελεσματικότητας, που συνίσταται στην πραγμάτωση του ουσιαστικού δικαίου, στοιχεία της έννοιας αποτελούν η οικονομία χρόνου και μέσων, η ταχύτητα και η ευελιξία κατά την επιδίωξη προκαθορισμένων στόχων. Σε τελική ανάλυση, αποτελεσματικότητα της διοίκησης σημαίνει την ικανότητά της να εκπληρώσει τους στόχους που της έχουν ταχθεί από το Σύνταγμα και τους νόμους και να ικανοποιήσει στο μέγιστο βαθμό τις ανάγκες των πολιτών.

Βασικό εργαλείο για την εξυπηρέτηση τόσο της αρχής της αξιοκρατίας όσο και της αρχής της αποτελεσματικότητας αποτελεί η αξιολόγηση. Οσον αφορά τη διασφάλιση της αξιοκρατίας, αυτή συναρτάται πρωτίστως με την αξιολόγηση του ανθρώπινου δυναμικού. Από την άλλη πλευρά, η αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας και της αποδοτικότητας της διοίκησης συναρτάται με την αξιοποίηση ειδικών οργανωσιακών δεικτών, με γνώμονα τους οποίους επιχειρείται η μέτρηση του κόστους και του βαθμού επίτευξης συγκεκριμένων ποσοτικών και ποιοτικών στόχων.

Ενώ ο παραδοσιακός διοικητικός έλεγχος ασκείται λοιπόν υπό ένα ενδοστρεφές πρίσμα, καθώς επικεντρώνεται ιδίως στην εκτίμηση της εσωτερικής ικανότητας της διοίκησης, στην εξέταση της λειτουργίας των υπηρεσιών με γνώμονα την ενότητα, τη συνοχή, πρωτίστως τη νομιμότητα αλλά και την οργανωτική επάρκεια, από την άλλη πλευρά η αξιολόγηση εξετάζει κατά κύριο λόγο συγκεκριμένες δράσεις, διερευνά τις εξωτερικές τους συνέπειες, αποτυπώνει τις μεταξύ τους διασυνδέσεις, εντάσσεται συνεπώς στον κύκλο μιας δημόσιας πολιτικής και τον ολοκληρώνει.

Η αξιολόγηση επηρεάζει το περιεχόμενο μελλοντικών επιλογών και αποφάσεων και συνιστά εντέλει εργαλείο εξορθολογισμού των δημόσιων πολιτικών. Εάν λοιπόν το κυριότερο κριτήριο κατά την άσκηση ελέγχου αποτελεί η ενότητα και η νομιμότητα της διοικητικής δράσης, στο πλαίσιο της αξιολόγησης το βασικό ζητούμενο είναι η αποτελεσματικότητα. Παράλληλα, ζητούμενο παραμένει η εισαγωγή κινήτρων για την ενεργοποίηση του στελεχιακού δυναμικού και την προώθηση της αποδοτικότητάς του. Τα κίνητρα δεν είναι σκόπιμο να περιορίζονται στις παραδοσιακές οικονομικές παροχές, αλλά εμπλουτίζονται με ευκαιρίες επιμόρφωσης, ταχύτερη ιεραρχική εξέλιξη και συμβολική επιβράβευση. Επιπλέον, μπορούν να εφαρμοστούν και σε επίπεδα πέραν του ατομικού, όπως σε επίπεδο ομάδων εργασίας, διευθύνσεως ή και οργανισμού, προκειμένου να

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία»,
Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης»,
Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης –
Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα»,
Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνώντων»,
Χαράλαμπος Ανθόπουλος

ενισχυθεί περαιτέρω η συνεργασία και η ανάπτυξη κοινού οράματος και στόχων στη δημόσια διοίκηση.

Επιβεβλημένη κρίνεται εξάλλου η προώθηση διαρθρωτικών μεταβολών στο σύστημα εκπαίδευσης και κατάρτισης του ανθρώπινου δυναμικού της δημόσιας διοίκησης, καθώς και η ουσιαστική αξιοποίηση της κατάρτισης ως κριτηρίου αξιολόγησης και εξέλιξης των δημοσίων υπαλλήλων και ως μέσου προώθησης της διοικητικής αλλαγής.

Απαιτείται λοιπόν μια θεσμική επανάσταση στη δημόσια διοίκηση, με τη συμμετοχή και τη συναίνεση των πολιτών και προς χάριν της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας. Η αναδιοργάνωση της ελληνικής δημόσιας διοίκησης αποτελεί προϋπόθεση για την οικονομική ανάπτυξη, την ενδυνάμωση του κοινωνικού κράτους και τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των κοινωνικών μεταβιβάσεων, για την περιβαλλοντική και πολιτική προστασία, εντέλει για τον σχεδιασμό και την εφαρμογή όλων των επιμέρους δημοσίων πολιτικών. Τα νέα προβλήματα και οι ανάγκες που καλείται να αντιμετωπίσει το κράτος απαιτούν μια νέα δημόσια διοίκηση. Η προώθηση των αλλαγών που αφορούν τους εργαζόμενους στο Δημόσιο προϋποθέτει την εκπόνηση ενός συνεκτικού προγράμματος θεμελιωμένου στις συνταγματικές αρχές της αξιοκρατίας και της αποτελεσματικότητας. Όσο αυτό απουσιάζει, οι παθογένειες θα ανακυκλώνονται.

πηγή: Εφημερίδα «ΕΘΝΟΣ», 20/04/2013

Ο όρκος των κυβερνώντων

Χαράλαμπος Ανθόπουλος, Επίκουρος Καθηγητής στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο

Με αφορμή την άρνηση ορισμένων βουλευτών να δώσουν τον προβλεπόμενο από το άρθρο 59 του Συντάγματος θρησκευτικό όρκο, ετέθη ξανά το ζήτημα τι ισχύει στην περίπτωση αυτή, δηλαδή αν το Σύνταγμα επιτρέπει ή όχι σε όσους βουλευτές δεν επιθυμούν να δώσουν θρησκευτικό όρκο να αναλάβουν τις δεσμεύσεις που περιέχει η δόση του όρκου, επικαλούμενοι την τιμή και τη συνείδησή τους.

Το άρθρο 3 παρ. 3 του Κανονισμού της Βουλής ορίζει ότι αρνήσεις ή αντιρρήσεις για τη δόση του θρησκευτικού όρκου κατά το άρθρο 59 του Συντάγματος δεν επιτρέπονται, μπορούν όμως να διατυπωθούν πριν από τη δόση του όρκου επιφυλάξεις με γραπτή δήλωση που κατατίθεται στο προεδρείο της Βουλής. Στην πράξη, οι βουλευτές που δεν επιθυμούν να δώσουν θρησκευτικό όρκο παρίστανται στην αίθουσα κατά τη στιγμή της ορκωμοσίας, αλλά δεν υψώνουν το χέρι τους, δηλαδή τυπικά δεν ορκίζονται. Στη συνέχεια, όμως, υπογράφουν το πρωτόκολλο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Άρθρα

- «Σύνταγμα και ευημερία», Γιώργος Τσεμπελής
- «Θεσμός έγκαιρης οικονομικής προειδοποίησης», Αλέκος Παπαδόπουλος – Γιώργος Σωτηρέλης – Χριστόφορος Σαρδέλης
- «Αξιοκρατία, Δημόσια Διοίκηση και Σύνταγμα», Ξενοφών Κοντιάδης
- «Ο όρκος των κυβερνήτων», Χαράλαμπος Ανθόπουλος

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Εκδηλώσεις

- «Η διάσωση του ευρώ και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης», Αίθουσα διαλέξεων του Μουσείου Κυκλαδικής Τέχνης, 19 Απριλίου 2013, ώρα 17:00

www.cecl.gr

Επικοινωνία: centre@cecl.gr

ορκωμοσίας, αφού διαφορετικά δεν μπορούν να αναλάβουν τα καθήκοντά τους, ούτε να λάβουν βουλευτική αποζημίωση.

Η προαναφερθείσα διάταξη του Κανονισμού της Βουλής που δεν επιτρέπει αρνήσεις ή αντιρρήσεις για τη δόση του θρησκευτικού όρκου έρχεται σε ευθεία αντίθεση με το άρθρο 13 του Συντάγματος, το οποίο ορίζει ότι η απόλαυση των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων δεν εξαρτάται από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις καθενός. Με βάση το άρθρο αυτό θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι οι βουλευτές που για οποιονδήποτε συνειδησιακό λόγο δεν επιθυμούν να δώσουν θρησκευτικό όρκο μπορούν να ορκιστούν με άλλον τρόπο, δηλαδή χωρίς αναφορά στην Αγία Τριάδα, αλλά με επίκληση στην τιμή και τη συνείδησή τους. Αλλιώς, δηλαδή, αν δεν τους παρασχεθεί αυτή η δυνατότητα, η διαδικασία της ορκωμοσίας παραβιάζει την ελευθερία της συνείδησής τους, όπως αποφάνθηκε και το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στην απόφασή του της 18ης Φεβρουαρίου 1999 (Μπουσκαρίνι κατά Σαν Μαρίνο). Το ίδιο ισχύει και για τον όρκο του Προέδρου της Δημοκρατίας κατά το άρθρο 32 παρ. 2 του Συντάγματος καθώς και για τον όρκο του πρωθυπουργού και των υπουργών, ο οποίος επιβάλλεται από την κοινή νομοθεσία.

Είναι ένα δευτερεύον και καθαρά εθιμοτυπικό ζήτημα αν στις διαδικασίες ορκωμοσίας των βουλευτών, του Προέδρου της Δημοκρατίας και των μελών της κυβέρνησης παρίστανται θρησκευτικοί λειτουργοί. Μια τέτοια παρουσία δεν απαγορεύεται, ούτε ενοχλεί, δεν είναι όμως υποχρεωτική.

Πιο σημαντικό είναι το «πολιτικό» περιεχόμενο του όρκου, ιδίως στην περίπτωση των μελών της κυβέρνησης. Ο πρωθυπουργός και τα άλλα μέλη της κυβέρνησης αναλαμβάνουν με τον όρκο τους το καθήκον να υπηρετούν αποκλειστικά το «γενικό συμφέρον του ελληνικού λαού», χωρίς ιδιωφελείς προσωπικούς ή κομματικούς υπολογισμούς. Η ανταπόκριση της συμπεριφοράς των μελών της κυβέρνησης στο κριτήριο αυτό δεν είναι μόνο ηθικά αλλά και πολιτικά κρίσιμη, όπως αποδείχθηκε με τον πλέον καταφανή τρόπο στις εκλογές της 4ης Οκτωβρίου.

πηγή: «ΤΟ ΕΘΝΟΣ», 16/04/13

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Εκδηλώσεις

- «Η διάσωση του ευρώ και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης», Αίθουσα διαλέξεων του Μουσείου Κυκλαδικής Τέχνης, 19 Απριλίου 2013, ώρα 17:00

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Εκδηλώσεις

- «Η διάσωση του ευρώ και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης», Αίθουσα διαλέξεων του Μουσείου Κυκλαδικής Τέχνης, 19 Απριλίου 2013, ώρα 17:00

Με θέμα «Η διάσωση του ευρώ και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης», πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 19 Απριλίου στο Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης εκδήλωση που διοργάνωσαν το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου –Ιδρυμα Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου, το Ελληνικό Ινστιτούτο Κρατικών Ενισχύσεων και το Ίδρυμα Friedrich Ebert.

Πλούσιος προβληματισμός και σημαντικές παρεμβάσεις, σε μια συζήτηση που συγκέντρωσε το ενδιαφέρον ενός πολυπληθούς κοινού.

Ο Κοσμήτορας της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών Μιχάλης Τσινισιζέλης, συντονιστής της συζήτησης, στην εισαγωγική του ομιλία τόνισε της ανάγκη ριζικής αναθεώρησης της Συνθήκης του Μάαστριχτ, επεσήμανε τους κινδύνους διάλυσης της Ευρωζώνης, σημειώνοντας την άνοδο του ευρωσκεπτικισμού, και μιλώντας για τα σενάρια που θέλουν ευρώ μιας, δυο, τριών ή ακόμη και τεσσάρων ταχυτήτων,

Ο διεθνούς φήμης Καθηγητής Πανεπιστημίου Humboldt και Διευθυντής του Ινστιτούτου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου Walter Hallstein, Ingolf Pernice μίλησε αρχικά για τις πολλές οφειλές του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού στην Ελλάδα, αλλά και για τις σύγχρονες προσωπικότητες, Ελλήνων Καθηγητών όπως ο Δημήτρης Τσάτσος, στους οποίους «η Ευρώπη χρωστά πολλά». Μίλησε για την ανάγκη αναθεώρησης του τρόπου με τον οποίο αντιμετωπίζονται τα «εθνικά» σε σχέση με τα «ευρωπαϊκά» ζητήματα, ενώ αναφέρθηκε σε «διαρθρωτικά και κατασκευαστικά» σφάλματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που πρέπει να διορθωθούν, αλλιώς όλο το σύστημα κινδυνεύει με κατάρρευση.

Ο Καθηγητής Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, Πρόεδρος του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου Ξενοφών Κοντιάδης, μίλησε για τα σύννεφα που πυκνώνουν πάνω από την ΕΕ, για τις τεράστιες κοινωνικές συνέπειες της κρίσης που βιώνει η Ελλάδα και για τα νέα «σύνορα» που έχουν υψωθεί μεταξύ βορρά-νότου, κυβερνήσεων –λαών, πιστωτών –χρεωστών, ελίτ-

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Εκδηλώσεις

- «Νέος Σωφρονιστικός Κώδικας και η Εφαρμογή του», κεντρική αίθουσα του Δήμου Ηρακλείου Κρήτης, 31 Μαΐου, ώρες 15:00-21:00

μεσαιών στρωμάτων κλπ. Αναφέρθηκε αναλυτικά στο ζήτημα του Συνταγματικού momentum της Ευρωπαϊκής Ένωσης μετά την κρίση, επισημαίνοντας και τη σημαντική συνεισφορά του Καθηγητή Pernice στο διάλογο που έχει ανοίξει.

Ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Tubingen Martin Nettesheim μίλησε για τη μεγάλη ανασφάλεια που επικρατεί και στη Γερμανία λόγω των εξελίξεων, εκφράζοντας την άποψη ότι οι μεταβολές στις ισορροπίες οδήγησαν στο να αναγκαστεί η χώρα του να αναλάβει έναν ηγετικό ρόλο στην προσπάθεια να αντιμετωπιστεί η κρίση. Αναφέρθηκε και στο σημαντικό ζήτημα της προσφυγής Γερμανών πολιτών στο Συνταγματικό Δικαστήριο κατά του ευρωπαϊκού μηχανισμού διάσωσης ESM και του προγράμματος αγοράς ομολόγων της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Τυχόν υιοθέτηση θα οδηγήσει σε απρόβλεπτες εξελίξεις.

Τέλος, ο Λέκτορας του Πανεπιστημίου Αθηνών, Πρόεδρος του Ελληνικού Ινστιτούτου Κρατικών Ενισχύσεων, Αντώνης Μεταξάς μίλησε για τις ατέλειες της νομικής συγκρότησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για «απειλητικές συσχετίσεις και εκδηλώσεις» αλλά και για μια «ιδιότυπη κατάσταση έκτακτης ανάγκης». Επεσήμανε την ανάγκη ανανοηματοδότησης και για το τι και πως θα μπορούσε να οδηγήσει εκεί.

- Το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου - Ίδρυμα Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου, σε συνεργασία με την Ένωση Υπαλλήλων Φυλακής Αλικαρνασσού Ηρακλείου και την Ομοσπονδία Σωφρονιστικών Υπαλλήλων, διοργανώνουν ημερίδα με θέμα «Νέος Σωφρονιστικός Κώδικας και η Εφαρμογή του» στην κεντρική αίθουσα του Δήμου Ηρακλείου Κρήτης, 31 Μαΐου, ώρες 15:00-21:00

Ομιλητές

Βάσω Αρτινοπούλου, Καθηγήτρια Παντείου Πανεπιστημίου

Φίλιππος Σπυρόπουλος, Καθηγητής Παν/μίου Αθηνών

Ευτύχιος Φυτράκης, Ειδικός Επιστήμονας στο Συνήγορο του Πολίτη,

Μέλος της επιτροπής του Νέου Σωφρονιστικού Κώδικα

Ιωάννης Παπασαραντόπουλος, Πρόεδρος του συλλόγου < Ο ΟΝΗCΙΜΟC >

Αντώνιος Αραβαντινός, Αντιπρόεδρος της Ομοσπονδίας Σωφρονιστικών Υπαλλήλων Ελλάδος

Ιωάννα Μάνδρου, Δημοσιογράφος

Τη συζήτηση θα συντονίσει ο δημοσιογράφος Μάριος Διονέλης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέες δραστηριότητες του Κέντρου Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου – Ιδρύματος Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου

Προγράμματα

«Κατάχρηση του Δικαιώματος για Οικογενειακή Επανένωση: Γάμοι συμφέροντος και ψευδείς δηλώσεις πατρότητας»

Προγράμματα

«Κατάχρηση του Δικαιώματος για Οικογενειακή Επανένωση: Γάμοι συμφέροντος και ψευδείς δηλώσεις πατρότητας»

Το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου-Ίδρυμα Θεμιστοκλή και Δημήτρη Τσάτσου εκπόνησε, στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Δικτύου Μετανάστευσης (ΕΔΜ), εστιασμένη μελέτη με θέμα «Κατάχρηση του Δικαιώματος για Οικογενειακή Επανένωση: Γάμοι συμφέροντος και ψευδείς δηλώσεις πατρότητας». Σκοπός της μελέτης ήταν η αποτύπωση του νομοθετικού πλαισίου που αφορά στην οικογενειακή επανένωση και η κριτική εξέταση του βαθμού στον οποίο περιλαμβάνει τους απαραίτητους μηχανισμούς και προβλέψεις για την πρόληψη φαινομένων κατάχρησης μέσω γάμων συμφέροντος και ψευδών δηλώσεων πατρότητας. Επιπλέον η μελέτη αποσκοπούσε στον εντοπισμό των απαραίτητων αλλαγών στη νομοθεσία και διοικητική πρακτική που θα συμβάλουν στην αντιμετώπιση και στην αποτελεσματική πρόληψη της κατάχρησης.

www.cecl.gr

Επικοινωνία: centre@cecl.gr